

Erdélyi utazásunk 2011. július 13. és 17. között

Fábiánné Fónai Melinda, MACSE alelnök, Budapest (fonai.melinda@macse.org)

Papcsik Béla, MACSE alelnök, Budapest (papcsik.bela@macse.org)

Az egyesületünk megalakulása utáni első közös utunkat Erdélybe szerveztük.

Elsősorban kellemes kötelességet teljesítettünk: tagjaink adományait személyesen vittük el a Házsongárd Alapítvány Igazgatónöjének, Gergely Istvánné Tőkés Erzsébetnek.

Ezúttal adjuk át Erzsébet asszony és Egyesületünk hálás köszönetét a nagylelkű adakozóknak:

Babcsányi Istvánnak,

Babcsányi Juditnak,

Csicselyné dr. Tarpai Mariannának,

Göbel Tamásnak,

Janurik Zsuzsannának,

Kenedi Tibornének,

Lázár Boglárkának és

Lévay Bélának.

Másodsorban pedig kellemeset és hasznosat összekötve, bebarangoltuk a közeli és távolabbi környéket.

Öt nap nagyon kevés arra, hogy minden beleférjen Erdély varázsából, szépségéből és összes nevezetességéből. Utunk során igyekeztünk minél többet látni, néha csak átrohanva egy-egy városon, egy különösen jó hangulatú, összetartó, felkészült, nagyon klassz csapattal és sofőrrel. Kisebb kalandok, apróbb veszteségek és kellemetlen, de gyorsan felejthető meglepetések tették emlékezetesebbé az utazást.

Idegvezetőik voltunk mindannyian, ki itt, ki ott. Baiersdorf Kristófnak köszönjük, hogy emlékein keresztül bepillanthattunk családjá és szülőföldje múltjába. Városismertetéseinkhez lexikonokból, klasszikus forrásokból (pl. Orbán Balázs munkáiból) és a Wikipédiából gyűjtöttünk anyagot, ezeket olvastuk fel a buszon egy-egy úti célhoz érkezésünk előtt.

Első napunk

Hajnali indulásunk ellenére csak Nagyváradon és Kolozsvárott időzhettünk hosszabb ideig. Nagyváradon a székesegyház és múzeum megtekintése, valamint a Kanonok soron tett rövid sétánk után indulnunk kellett, hogy időben Kolozsvárra érjünk, ahol vártak bennünket.

Útközben rövid pihenőt a Királyhágón tartottunk, csodálva a táj szépségét és az árusok bőséges kínálatát.

Szent Mihály templom, előtte Mátyás király lovasszobra Kolozsváron

Kolozsvárra sajnos késve érkeztünk a megbeszélt időponthoz képest. Gergelyné Tőkés Erzsébet türelmesen várt ránk és bejárta velünk csaknem az egész házsongárdi temetőt. Mesélt a gondokról, bajokról, eredményekről és kudarcokról, a temető körüli mindennapos problémákról, rongálásokról, a sírok védelméért vívott kemény harcáról.

Városnézésünk a Fő téren és a belvárosban folytatódott.

Utolsó ott jártunk óta sokat változott, szépült a város. Egy nagy séta keretében megtekintettük a város főbb nevezetességeit:

többek között Mátyás király szülőházát, a Szent Mihály templomot, Mátyás király lovasszobrát stb.

A Kolozsvárhoz közeli Tordaszentlászló faluba, első esti szállásunkra szintén meglehetősen későn érkeztünk. Nagyon kedvesen és szívélyesen, az öt nap alatti legfinomabb és legbőségebb vacsorával, pálinkával fogadtak bennünket. Éjszakába nyúló borozgatás-mesélgetés után tértünk nyugovóra, volt, aki a tücsökciripelős, csillagos égbolt alatti fekhelyet választotta.

Második napunk

Reggeli után friss kútvízzel megtöltött üvegekkel Gyalu felé indultunk, ahol Baiersdorf Kristóf megmutatta nekünk a vezetése alatt épített, csodálatos havasi tájba illeszkedő víztározó gátat, múltjának egy részét.

A Tordai hasadék

várt már Székelyföld!

Innen Tordán át, ahol sajnos az idő rövidege miatt nem tudtunk megállni, a Tordai hasadékhoz érve megkezdtük gyalogtúránkat annak gyaloghidakkal átívelt égigérő-sziklás völgyében, a Hesdát-patak mentén. A csodás környezetben alig vettük észre, hogy bizony elfáradtunk. Kényelmes buszunknak és megbízható sofőrünknek köszönhetően szerencsénkre gyorsan regenerálódhattunk Torockóig.

Torockó gyönyörű hófehér házait látni a fekvő óriás, a Székelykő lábánál, csodálatos élmény! Igen dicséretre méltó a múzeuma! Többre, templomára, nevezetes kocsmáira, stb. sajnos nem futotta az időnkből – nagyon

Torockó a Székelykő lábánál

A marosvásárhelyi városháza szecessziós épülete

Marosvásárhely felé az úton a táj szépsége mellett a buszon kialakult jó hangulat, az előre felolvasott városismertetés feledtette a kilométerek sokaságát. Mint mindig, megérkezésünk után parkolási hely keresése, majd „rövid” városnézés. Persze mindig elcsúszik az idő. Nem csoda, a gyönyörű Kultúrpalota, a megszépült város marasztal.

Így Szováta felé már hiába csattogtattuk az ostort; mire odaértünk, zárva volt a Medve-tó strandja, meglepően korán, már délután 5 órakor zárják. Rövid séta után felsősófalvi szállásunkra siettünk, ahol szintén, jó házigazdákhöz illően, erdélyi pálinkával (jó sokkal) és vacsorával vártak bennünket. Kaptunk finom erdélyi recepteket is és szóbeli szándéknyilatkozatot, hogy belépnének a MACSE-ba, ha segítünk kibogozni a rokoni szálakat egy bizonytalan rokonság biztos örökségének reményében. Vacsora közben megterveztük a másnapi útvonalat és némi mulatozás után keveset, de jót aludtunk.

Harmadik napunk

Gyergyószentmiklós, az örmény templom

Jó korán, reggeli után alkudozni indultunk a korondi vásárba. Kaptunk is első vevőkként jelentős kedvezményeket. Megpakolva buszunk csomagtartóját, igyekeztünk Gyergyószentmiklósról, ahol Baiersdorf Kristóf hajdani osztálytársai, Romfeld János és Zárug Aladár vártak bennünket. Nekik köszönhetjük az idegenvezetést az örmény templomban és annak kertjében, majd a későbbiekben Babcsányi István mobiltelefonjának szerencsés megkerültét, valamint Romfeld Jánosnak az aznap esti baráti beszélgetés alkalmával elhangzott érdekes ismertetőjét életéről, szűkebb hazájáról.

A Békás-szoros

Útban a Békás-szoros és a Gyilkos-tó felé, bekanyarodtunk a közeli gyergyószárhegyi Lázár kastélyhoz, amely megkapó pártázatos reneszánsz stílusában lenyűgöző, felejthetetlen élménynek bizonyult. Itt nevelkedett Bethlen Gábor, ma egyik termében galéria is működik; érdekes volt látni a korabeli hangulatot árasztó falak között a modern absztrakt festményeket. Megérkezve a Békás-szoros bejáratához, gyalog folytattuk utunkat a hatalmas sziklák völgyében, a Békás-patak partján.

A gyergyószárhegyi Lázár kastély

A Gyilkos-tó

Este a Gyilkos-tónál szálltunk meg egy feketére pácolódott fenyő-villában, ahol tiszteletünkre alaposan be is fűtöttek a még este is 30 fokos melegben. Hangulatos késő délutánt töltöttünk el a tó mellett sétálva, a vízből kiálló fenyőszálak között csónakázva, vacsorázva. Hajnalig pedig szomszéd turisták hangulatos tábortüzeinek fényében s egy nemrég, a hegyoldalba épült, utazókat, turistákat védő Szent Kristóf kápolna tövében vidáman nótáztunk. Ez volt

talán a legszebb, legharmonikusabb, leghangulatosabb este.

Negyedik napunk

Korán keltek a fiúk és elkészítették az öt nap alatti legfinomabb reggelit: terített asztal várta a lányokat! Bepakolás után Csíkszereda, Csíksomlyó felé vettük az irányt. Csíkszeredában szégyen-nyalázat, a busz ablakából csodáltuk csak a Makovecz templomot. Csíksomlyón megnéztük a pütkösi zarándoklatok helyszínét, a templomot és környékét. Kristóf fényképezőgépe a templomban maradt, és sajnos hiába fordultunk volna vissza érte, a telefonon felhívott sekrestyéstől megtudtuk, hogy az ott felejtett készülék már nincs a templom padján.

Székelyudvarhelyen álltunk meg újra, ahol a Szoborparkban Kőhegyi Anikó ovijából való nemzetiszínű szalagokkal tisztelegtünk a nemzet nagyságai előtt.

Következő állomásunk Segesvár, a Maros menti város volt. Bejártuk a Világörökség eme kis

részét, megfigyelve, hogy folyamatosan újítyják fel a több száz éves házakat: uniós támogatással komplett óvárosi rekonstrukciót hajtanak végre; ennek eredményeként a város évről-évre egyre szebbé és vonzóbbá válik. A nagyszebeni városnézést és ismertetést is Anikónak köszönhetjük.

Segesvár óvárosa

Késő délután érkeztünk meg Szászsebesre, ahol Baiersdorf Kristóf édesapja született. Kristóf mutatta meg nekünk a várost,

sokat mesélt gyerekkoráról, reméljük, hamarosan beszámol ezzel kapcsolatos személyes emlékeiről, gondolatairól.

Vajdahunyadon szálltunk meg, éjszakába-hajnalba nyúló hosszú beszélgetéssel köszöntünk el a közös estétől és egymástól.

A segesvári Vlad Drakula ház előtt

Ötödik napunk

Vajdahunyad vár

Utolsó reggelink utáni délelőtti programunk Vajdahunyad várának megtekintése volt, majd Aradon álltunk meg a Hősök emlékműve előtti tisztelgésre, városnézésre.

Szeged felé jöttünk haza, a továbbutazók miatt már fél hétkor Budapesten voltunk.

Elköszönés előtt tervezgetni kezdtük egy jövő nyári, nyár eleji kárpátaljai és csehországi utazás szervezését; bízunk abban, hogy meg is valósul.

Fotók: Babcsányi Judit, Érd
Tutunzisz Gabriella, München